

РАЗПОРЕЖДАНЕ

№ 3176

гр. София, 12.01.2022 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 57 СЪСТАВ, в закрито заседание на дванадесети януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ИВЕТА М. АНТОНОВА

като разгледа докладваното от ИВЕТА М. АНТОНОВА Гражданско дело № 20221110100497 по описа за 2022 година

При извършване на служебна проверка на допустимостта и редовността на исковата молба и след служебна справка съдът констатира следното:

С исковата молба ищецът е предявил иск по чл.357 от КТ за отмяна на заповед № 762/27.04.2021г. на председателя на Районен съд- Пловдив.

Съдът счита, че така предявената претенция е недопустима и производството следва да бъде прекратено, поради следните съображения:

Ищецът е магистрат, изпълняващ функцията на „съдия“ в Пловдивски районен съд, като претендира да се отмени заповед на председателя на същия съд № 762/27.04.2021г., с която се отменя собствена предходна заповед № 642/14.04.2021г., с която на ищеца е разрешено ползване на 4 дни платен годишен отпуск в периода 29.04.2021г. – 10.05.2021г.

Действително, ищецът не полага труд по трудово правоотношение и има особен статут, като изрична уредба на правния статут на магистратите се съдържа в ЗСВ – арг. от чл. 133 от Конституцията. Съгласно чл. 333 от ЗСВ, съдия, прокурор, следовател, държавен съдебен изпълнител или съдия по вписванията има право да ползва отпуски за временна неработоспособност, за бременност, раждане и осиновяване, за отглеждане на малко дете, за кърмене и хранене на малко дете, при смърт или тежко заболяване на родител при условията, по реда и в размерите, предвидени в Кодекса на труда и Кодекса за социално осигуряване. Посочената разпоредба има процесуален характер и относно условията за ползване и размера за отпуска препраща към Кодекса на труда, а относно обезщетението към КСО. С разпоредбата на чл. 229 от ЗСВ също е предвидено, че за неуредените въпроси се прилага Кодексът на труда, т.е. спорът следва да се приравни на трудовоправен, при

което принципното положение е, че компетентен да разгледа спора е именно районен съд.

Според разпоредбата на чл.124 от ГПК всеки може да предяви иск, за да възстанови правото си, когато то е нарушено, или за да установи съществуването или несъществуването на едно правно отношение или на едно право, когато има интерес от това.

Макар и да се твърди, че е нарушено субективното му право да ползва платен отпуск, разрешено по негово искане и без съгласие за отмяна на вече даденото разрешение за ползване на отпуска, то за ищеца липсва правен интерес от предявяване на иска – правото не може да бъде възстановено по съдебен ред; негативните последици, които ищецът твърди да е претърпял, поради издаване на атакуваната в настоящото производство заповед, касаят наличие на дисциплинарно производство срещу него инициирано от председателя на РС-Пловдив пред ВСС и именно където следва да се разреши въпросът дали законосъобразно е отменено даденото разрешение за ползване на платен отпуск и съответно неявяването на работа на ищеца за дните на първоначално разрешен отпуск дали е дисциплинарно нарушение, като не е необходимо законосъобразността на заповедта да е проверена преди това по съдебен ред, още повече в случаите, когато същата не подлежи на самостоятелно обжалване пред административен съд, доколкото не изпълнява изискванията за индивидуален административен акт, а и представлява действие във връзка с ползване и изпълнение на права и задължения по трудово правоотношение /т.е факт с правно значение, което не подлежи на съдебно установяване, освен ако е изрично предвидено, каквото изключение не е налице/, което е недопустимо да бъде проверявано за законосъобразност в самостоятелно гражданско съдопроизводство.

Следва да се има предвид, че фактически ищецът претендира да се установи като последица от отмяната на заповедта, че е ползвал законосъобразно разрешен му платен отпуск, каквато изрична претенция е била предявена пред СРС и с влезнало в сила определение по гр.д. № 40046/2021г. производството прекратено, като образувано по недопустим иск.

Горните съображения, обосновават извода на съда за недопустимост на предявената претенция, поради което и исковата молба следва да бъде върната.

Така мотивиран и на основание чл.130 ГПК, Софийският районен съд

РАЗПОРЕДИ:

ВРЪЩА искова молба № 1842/06.01.2022г. подадена от Д. СТ. В. и **ПРЕКРАТЯВА** производството по гр.д. № 497/2021г. по описа на СРС, II г.о., 57- ми състав.

РАЗПОРЕЖДАНЕТО подлежи на обжалване с частна жалба в 1-седмичен срок от връчването му на ищеца пред Софийски градски съд.

Препис от разпореждането да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____